

JULIETTA

dcera
Musolinova

Poutavý román z našich dnů

Napsal J. Sokolovský

„Dokonale,“ odpověděl Timbal, „ale co se stane tomuto starému zlosynovi? Radil bych oběsit ho ihned. Tamto jest skoba — druhdy na ní visela svítlna. Provaz unese —“

Bastiano vřikavě a sepnal ruce. Pak se skrčil skoro do kotouče.

„Oh! Pokud se tebe týče, loťe,“ oslovila ho dívka, „oznámím ti tvůj osud velmi stručně. Že mám právo rozhodovati o tvém životě, víš dobře. Náležíš onomu druhu lidí, které považoval otec můj za ztracence a já rovněž.“

Jsi liehvářem a vykořisťovatelem všech ubožáků, zámožných i chudobných, jsi tyranem světepým, otrokářem, který jakživ nikomu dobrodiní neprokázal.

Pomlčím o tvé hnusné praxi právnícké a zmiňuji se jen o tvé domácnosti. Okradl's a zotročil's dva nedospělé sirotky a stavíš se vůči světu, jakobys jim byl otecem. Co's učinil z Laury a Edmonda?

Chorého ubožáka nutíš k otročkému písařování o hladu a žizni ve špatném vzduchu, nuzném oděvu a v nevytopené místnosti, aniž dbáš, že hoch trpí úbytými. Pro něho ti jest drahým každický lék a záleží ti málo na tom, mohl-li ho a sejde-li hoch předčasně se světa.

Vlastně ti na tom záleží, aby sešel — mlč! padouchu! Myslíš, že nevidím do tvé černé duše? Jak za-házíš z jeho sestrou, mladistvým, něžným pouštěm? Hře, než s hochem!

Laura, sotvaže šlo odrostla, byla nucena ujmouti se své domácnosti. Učinil's z ní hospodyni a služku, ale bezplatnou, tedy vlastně otrokyni, ale co více ještě?

Chečeš ji svrchnouti ve svůj vlastní hnaný kal! Protože jest mladá a slídná, vzbudila v tobě nezřízené chlípne choutky, takže nenalézáš ani v těch málo hodinách odpočinku od tebe klidu. Znepokojuješ ji, útočíš na ni nemravně, ukládáš zvrhle o její nevinost, dobýváš se nočního času násilně do její komory, abys jí obtoval svým hanebným chtivím.

Jímá mne hnus, pomyslím-li na to, čeho jsem byla svědkem dnešních nocí! Chtěl jsi z ní přes její zoufalý odpor učiniti svou souložnicí, ty, vetvý a hnusný stařec, který poskvřňuje své stáří nepřirozeným rouháním se proti etnostid Pi! Nemám vhodného výrazu pro tebe —!

„Jest pravdou, že tento plesnivec, tato kostra, tao parodie veškeré mužnosti, slídí po mladém děvčeti? Ah! Odpusť, velitelko, ale nemohu si odepřít choutku vyraziti z jeho duše podobné mlsné zásluky.“

Malíř, promluviv toto, udeřil pěstí advokáta do žeber, takže se stařec se tolice na lůžko skácel. A než se poněkud narovnal, ozval se Pietro:

„Skoro bych nevěřil, kdyby to tvrdil kdo jiný! Takový jezovec opelichaný. Vlastně jen vetvý pytel na ztrouchnivělé kosti a doveďe ještě ukládati o etnost mladých děvčat? Kolena se mu chvěla při pouhém pomyslu, že by mohl býti za jízdy městem přepaden a ještě se opovažuje zeela po klukovsku obtěžovati bezbrannou dívku? Oh! Za to zasluhuje aspoň kopanec — ale neboj se, velitelko! Duši z něho nevyrazím.“

A nedbaje, že jest mu vysoko nohu zvednouti, kopnul Bastiana na lůžku dřepícího.

„Pomoc Smilování! Jsem vražděn!“ vřikal advokát.

Julietta posuňkem zarazila další „hněvivé projevy“ svých sou-druhů.

„Měl's smilování s okradenými sirotky?“ osopila se pak na Bastiana, „nestál's dnes v noci u komůrky Laury, nevyrazil's

závorku? Co by se bylo stalo? Byl bys zničil květ jejího mládí, byl bys snad zničil její život, neboť nebyla by přežila svého zhanobení. Šťastnou náhodou jsem tě přelstila, bidáku.

Bušení do tvé pokladny bylo provedeno mou rukou. Byla jsem smluvena s Edmondem, neboť jsem věděla, jaká náruživost zmítá tvou prokletou duši. Utíkal's od ní a honil's zloděje, kterého nebylo.“

Tentokrát chtěl si na starém chlípnickovi smlsnouti trpaslík, ale Julieta nedopustila.

„Chopte se ho a vnesťe ho do sklepa!“ velela Julieta, ustoupivši. „hospodář zdejší nechť se postará o jeho bezpečnost. Nařizují pro něho přísnou dietu; půl džbánky vody a libru chleba na den a noc. Ručíte mi za něho svými hlavami, protože jste mně hospodáře doporučili. Prehne-li padouch, neprominu vám nikdy a hospodáři zdejšímu práve tak!“

Zaopali Bastianovi ústa a vynesli ho. Vrátilše se, oznámili, že hospodář opatřil vězně velmi spolehlivě a že jest mu veliký útek zlehčen.

„Dobře! Čeho třeba, nařídila jsem,“ pravila Julieta, „nyň se rozloučme. Jak osud rozhodne, ještě nevíme, ale nechť se stane tak či jinak, budeme pro Guiseppa Musolina bojovati stále.“

Ani zdivo káznice nesuní nám odolati a byt i vězněm byl otec můj pod zemí, mezi skalami, nebo na osamělém, opevněném ostrově, přece jen užij slunce a svobodu dřív, než tomu chce nepřítel lidská.

Přisahali jsme, že neustaneme, dokud mu svobodu nezjednáme. Chcete, přátelé, přísaze té dostátí?“

„Nevím, kdo by z nás nechtěl! To se rozumí samo,“ pravil Pietro chladně.

„Přísaze dostojíme za všech okolností,“ ozval se Timbal a malíř, položiv ruku na srdce pokývnul na souhlas.

Na tento trojlístek mohla tedy Julieta spoléhati. Ostatně v celé družině gotva by byla nalezla někoho, jenž by se byl slibu svému zpronevěřil. Jediným dosud pochybným a nevyzkoušeným byl zrzavý Krišpín, který však nebyl do té chvíle přibrán k důvěrnějším poradám a nesnadným podnikům.

Přípozdívalo se silně. Julieta chtěla se vrátiti do advokátova příbytku, aby Lauru a Edmonda o osudu poručnickově upokojila. Mimo to chtěla však vykonati v Bastianově pracovně důkladnou a podrobnou prohlídku.

Poslala tudíž Pietra k vězňovi pro klíče. Pietro odešel chvatně a přinesl jí svazek rozmanitých klíčů, poněkud krví potřísněných.

„Co to znamená?“ tázala se ho dívka přísně.

„Pranic!“ odvětil chladně, „bránil se jako divoký kocour a hryzнул mne do ruky — hle! tuto! Za to jsem mu vyrazil několik zubů; však jich nemá tolik zapotřebí. Nechť namáčí chléb do vody. Pak teprv choval se rozumně.“

„Žije?“

„Doceela veselo. Má společnost. Osm krym rozutřikalo se od něho, když jsem vešel.“

Julietta se rozloučila rychle a vyšedši z osterie, vsedla do povozu.

Malíř usedl na kozlík a pobídnul koně.

Kapitola 58. Přelíčení.

Porotní síň Neapolského osudu, snad největší v celé Evropě, nestála k pojmutí zvědavého obecnstva.

Před budovou soudní kupily a tísnily se tisíce, dožadující se vstupu a policie měla plné ruce

práce, aby zjedнала pořádek.

Vypáze přijížděly ustavičně, raziče si zvolna cestu stísněným množstvím. Pozorovatel, nepohyblivě se, co se vlastně děje, byl by se zajisté domníval, že toho dne rozdlává italská vláda obyvateľstvu zadarmo — — rozum, anebo, že se odbývá významná slavnost národní.

A věru! Byla tam slavnost, ale smutná. Justice slavila vítězství nad zpronevěřilým synem. Jest přece vždy smutnou věcí, nutnou postaviti občana před soud, aby se zodpovídal z těžkých přestupků zákona.

Ten den měnil se ostatně palác spravedlnosti v divadlo, ve smutný tingtangl, do něho se přicházeli bavit lidé nervosní, podráždění, toužící po silných dojmech. A ku podivu! Tlačilo se před palácem daleko více obecnstva elegantního, vznešeného, než občanského, prostého a nízkého.

Jedná-li seo projednávání zločinu u soudu, býva divákem elegantní a hlavním hercem proletář. Čtou-li se dějiny, býva soudcem muž z lidu a zlosynem — slechtic, povýšence; divný koloběh osudu sice, ale pravdivý!

Přelíčení z Giuseppem Musolinem! To bylo věru divadlo vzácné! Kdyby byl palác justiční tak velkým, aby pojal veškeré obyvateľstvo Neapolské, ještě by byl toho dne nestačil. Soudu nezbylo, než vydávati vstupenky v omezeném počtu — moderní vymoženost! Vždyť jest soud institucí veřejnou, ku které přijíti smí každý občan!

Při tak ohromném návalu zvědavců bylo lze podělití vstupenkami jen „smetanu“ společností, tedy aristokracii, důstojnictvo, vyšší úřednictvo a jiné „zasloužilé“ osobnosti, čímž se stalo ovšem, jako všude na světě, že se porotní síň změnila v obrovské skladiště nejvybranějších dámských toilet.

„Čtyři pětiny presidentovi“ hlásil starý sluha presidentovi šepetem, „pátou pětinou jsou žurnalisté zdejší i cizí.“

Pohledy diváků soustředňovaly se na černý stůl, za nímž se vypínala socha bohyně spravedlnosti, s páskou přes oči, s mečem v pravici, s váhami v levici.

Jakýs neposeda tázal se při pohledu na sochu svého souseda, má-li tato bohyně, je-li vskutku slepá, také zašité kapsy.

A soused odpověděl, že mu to povědomo není, ale že uznává slepotu spravedlnosti.

Za zcela přiměřenou věc okolnostem, ježto, by prý před bohyní s jasným zrakem v prvé řadě neobstálo zákonodárství lidské.

„Rád bych jen věděl,“ podotknul, „koho by pak nejdřív mečem švihla anebo vážkám po hrbe-tě pohladila.“

„Nejspíše toho, kdo jest jí nejbliž — presidenta,“ doložil onen neposeda.

Sykot vůkol připomenul vtipkárům, že dámský svět pojímá vše vážně a nechce slyšeti povrh-ných vtipkování. Žurnalisté tudíž umlkli.

President byl znám svou přísností v „mezích“ zákona. Nepohmuly ho slzy ani důvody a vývody, u něho rozhodovalo jen znění zákona.

Co mohl očekávati tedy Giuseppe Musolino a co mohlo očekávati obecnstvo? I kdyby Bartolo andělem býval, nemohl dopadnouti rozsudek jinak, než v neprospech loupežného vraha.

V porotě zasedalo „náhodou“ dvanáct lidí ze severu, nikoli z jihu, kde se Musolino těšil aspoň popularitě. Ostatně — porota! Čím jest vlastně porota? Třtinou, která se dá ohýbati právníkou vichřicí.

Tedy bylo složení její vskutku zvláštní! Zasedal v ní Neapolský směnárník a bohatý obchodník obilím vedle čtyř velkostatkářů, bankovní řídítel a dva advokáti, tři továrníci a lékárník, tedy honorece, na které nepůsobila popularnost obžalovaného.

Obžaloba, kterou sepisoval druhdy Vittore Garcia, přepracována byla mistrně jeho nástup-

cem, Ricardem Sombrinem, mladým aspirantem právnícké nesmr-telnosti, který za hojného potu a za strašné vysílenosti duševní konečně snesl obrovský materiál obžalovaci v jakýs takýs celek. Stylisace spisu podobných nepatří nikdy na přísnou váhu — vždyť se jedná pouze o „věc“.

Tímto Sombrinem byl tedy vlastně již Musolino odsouzen — činnost veřejného žalobce nese se přece, k tomu, aby ve státě nebylo prázdnyh trestnic.

Ohromná síň, která se dala přirovnati k velikému úlu buzičích rovel anebo té, jak podtknul kterýs jizlivce, k posvátné hadí jeskyni na Sumatře, stíchla náhle, když vešli porotci, senátoři a president.

Bartolo byl co o něco bledším než jindy. Pod očima měl kruhy — nejspíš dlouho bděl a studoval. Bylo na něm až příliš zřetelné, že se mrzutě nutí do mrzoutské nálady.

Na jeho pokyn přiveden obžalovaný. V obecnstvu jevil se pohyb. Napjetí rostlo. Práši si viděti člověka, o němž tolik slyšeli, jehož se tolik obávali. Dámy bledly a rudly — Musolino byl přece zajímavým mužem, romantickým hrdinou dne, o němž celá Itálie hovořila, jsouc jaksi hrdá na to, že k sobě upoutala pozornost celého světa, byt jen prozatím banditou.

Že ho zvláště miloval ženský svět, kdož by se divil! Romantismus ženského srdce rád se zajímá o hrdinu dne. Kolik sudů slz bylo prolito ve Vídni dámami při přelíčení s Francescinim, Vlachem, jenž úkladně zavraždil chudého listonoše, otec několika dětí proto jen, aby mohl veselo a bezstarostně žiti se svou milenkou?

Pravíme: mnoho sudů slz. Všecky krasotinky vídeňské plakaly nikoli pro zavražděného ubožáka, ale pro vraha, náhodou hezkého. A plakaly dámy nechudě — tehdy se přímo rvaly vysoké aristokraticky erbové a peněžní o vstupenky do porotní síně.

Podobné výjevy odehrávají se všude na světě, jde-li o sensační trestní. Jen jest třeba, aby jej novináři romanticky přibarvili a již jest celý „lepší“ ženský svět nohou a doprošuje se vstupu do místnosti, kde obháječům teče pot s čela, kde soudce omdlévá únavou, kde jsou obklady úředního prachu, kde jest hustá atmosféra, čpíci žalární plisní a setlelou krví zavražděných, kde se objevuje přisera popraviště.

Tu a tam některá jemnoctná kráska také omdlí v porotní síni, ale druhého dne leze tam znovu. Znenáhla zvyká tomu i věda medicínská, která tvrdí, že to jest vývoj moderní choroby ženské, která se dá ostatně snadno léčiti — březovým, dobře pařeným proutím.

Jaký div, že byl Giuseppe Musolino miláčkem takových žen? Jaký div, že se tlačily na sebe v porotní síni, čichaly zápach žaláře, pot soudečů a obháječů, stuchlinu erární trestnice? Zamilovaly si zkrátka romantického hrdinu a to jest známou věcí, že muž, který sobě dobyl srdce ženského, nestárne.

Žena nosí jeho obraz ve své duši netknutý zubem času, nedá ho ničem pošpinit, nedopustí, aby stárnul, šedivěl, pavučinami se potahoval. Nechť již Musolino vyhlížel jako kluk nebo dědek, v srdcích ženských byl junákem, jenž porážel všecky své nepřátele, žandarmy, vojáky, žalárníky, stát ní návladní, členy trestního senátu, žalární krysy.

A při tom všem nebyl Giuseppe Musolino žádným romantickým Don Juanem. Nedaly se o něm vyprávěti takové pohádky jako o Rinaldu o Fra Diavolovi. Rinaldo Rinaldini a jiných rečích s stylisací spisu podobných nepatří nikdy na přísnou váhu — vždyť se jedná pouze o „věc“.

Musolino, nejspíš chytrák, nikdy nebyl lovecem žen, neběhal za zástěrkami a spodničkami, nelzel po žebříku či latích révoových do osamělých komůrek na zálety. Jedinou láskou jeho byla Julie, sladá jeho žena, kterou mu smrt předčasně vyrvala. Více romantiky s ženskými pokolením neznal a nestál o ně.

A přes to vše milovaly ho ženy, chovaly v tajnosti jeho obraz, snad jej i líbaly a srdce těch, kdož byly v porotní síni, bušila mocně, když president Bartolo nařídil předvedení obžalovaného.

Jaké minuty trapné, nekonečné! V porotní síni, ač tam bylo tolik žen, bylo hrobové ticho. Ani dechu nebylo slyšeti — za to však vrzní stolice neposedného zapisovatele, jenž ovšem cítil jinak, než přítomné krásky.

Zraky všech upjaty byly na nízké dvře poboční, při nichž stáli vězeňští dozorcí s nasazenými bodáky.

Konečně — konečně se dvře rozevřely! Nejdřív vešel řídítel justičního paláce, pak pátuceť dozorců, konečně sám Giuseppe Musolino.

Ohromné většíně kráskek — sklaplo. Ve své bujně fantasii mu slely, že jest soud povinen představití hrdinu dne v romanticky krásném úboru hejtmanském, nějakém černém sametovém, s rudým opaskem, za nímž by čouhaly nože, bambítky, amulety a bůh ví, co ještě. A zatím — —

Nešťastníka ponechali v téměř rouše, v němž byl zatčen. Jen boty mu zase dali, neboť není dovoleno předváděti někoho etnému diváctvu do porotní síně na boso.

Ostatně myslelo-li předsednictvo, že všední zjev Musolinův ochladí fantasii diváků, sklaplo zase předsednictvu. Hrdina dne jest hrdinou dne i v hadrech, právě jako jest hezká žena hezkou; byt i byla jen v nejnmutnějším prádle.

A ještě ani tohoto prádla nebylo by třeba, říkají mnozí znalci.

Běda tomu, komu jest třeba nádhery, aby hezkým se zdál. Krejčí mu provede malou chybu,

někdo na něho vypsplíhne z okna špinu — a chud'as dohrává smutně svou úlohu.

Blaze tomu, kdo se zdá hezkým i ve špinavých hadrech!

Vyšetřovači vazba, vleklá chokudou v hrsti a starou pistolí za opaskem, kteří dobývali sobě hravě ženské přízně, těžili z ní, jak mohli a zůstávali po sobě vdaným i svobodným živé památky.

Musolino, nejspíš chytrák, nikdy nebyl lovecem žen, neběhal za zástěrkami a spodničkami, nelzel po žebříku či latích révoových do osamělých komůrek na zálety. Jedinou láskou jeho byla Julie, sladá jeho žena, kterou mu smrt předčasně vyrvala. Více romantiky s ženskými pokolením neznal a nestál o ně.

Některé krásce snad se zdál býti hrdým jako král, ale byl to jen předud podrážděných, hysterií nebo jinými zajímavými chorobami nemocných nervů.

Ve vyšetřovači vazbě Musolino zhubeněl a sestárnul. Do černých vlasů a vousů vkřádaly se mu nitřky barvy popelavé, zapadlé oči pozbývaly lesku, šíje se nachylovala kroky, mlátněly.

Pokračování

Dopisujte do tohoto listu. Učinité jej tím zábavnějším.

Dává přednost Chamberlainovi. V rozmluvě se zástupcem léků Chamberlain Medicine Co. přišli jsme na uvažování o různých přípravkách léčivých, a na jeho pokyn s radostí se zmíním o tom, jak si vážím Chamberlain's Cough Remedy. Mám rodinu šesti dětí a používám jsem toho léku v mé domácnosti po léta. Považuji jej za jediný lék proti kašli v trhu, an jsem zkusil téměř všech.“ Earl C. Ross, vydavatel Hamilton Co. Republican News, Syracuse, Kas.

Padají Vám vlasy???

Děláme copy a řetízky z vyčesaných vlasů. Pošlete vlasy poštou. E. Stopka & Co., Schuyler.

Známky dobrého zdraví. Jasně oči, čistá kůže, zdravý mozek, energické pohyby jsou známky dobrého zdraví. Netěšíte se však takovému zdraví když záživa vaše není normální a když je porouchána tak že zastavuje Foleyho Cathartic tabletky vám v takovém případě pomohou. Učinkují bez bolesti. Každý jest překvapen nad jejich účinkem. E. H. Koza.

Výborný prostředek k mazání

Nemá by chyběti v žádné domácnosti. Dr. Richter's PAIN-EXPELLER jest po 50 let nejoblíbenějším a ve všech domácích prostředcích v českých rodinách. Jen pravý s registrovanou známkou „Kotvou“ 25c a 50c. Láhev, ve všech lékárnách anebo přímo od F. A. D. RICHTER & CO. 14-20 Washington Street, New York, N. Y.

Vojt. Svoboda

— majitel uměleckého —
pomníkoveho

..závodu..

v CLARKSON. - NEBR
Mám ten největší sklad pomníků na ruce západně od Omahy. — Proč byste platili od 20 do 25 procent komi-si, když můžete koupiti přímo od vyrobitele.

PALDA'S CIGAR CLIPPING kuřlavý tabák,

nejlepšího druhu. — Na prodej je ve všech českých a i jiných obchodech po Nebrasce, Jižní Dakotě, Iowě a též i v jiných státech. — ZKUSTE JEJ! — Vyráběn jest českou firmou. Též vyrábíme všeho druhu doutníky.

GREAT CENTRAL TOBACCO WORKS,
Jos. Buriánek, majitel. Nad 219-221-223 3rd Ave West
CEDAR RAPIDS, - IOWA.

PIANA
a
Samohrací
piana.

Přijďte do mého obchodu!
Přijďte nyní!
Ušetříme vám od
\$50 do \$100 na koupi
pě piana.
Dovolte nám to dokázati.

FRANK
HAMPL
Howells,
Nebraska